

Neuvěřitelné putování vlakem do Ostravy na výstavu (paradoxně) Život bez bariér

František Fux (vozičkář), Jana Beránková (doprovod)

V Brně se letos nekoná Rehaprotex, a tak se Ostraváci rozhodli, že místo něj uspořádají v říjnu na výstavišti Černá louka něco podobného. Tak jsme se tam jeli podívat...

O přepravu vlakem jsme požádali správně s předstihem, ale ještě pár dní před stanoveným termínem jsme nevěděli, zda pojedeme, nebo ne. Došel nám totiž e-mail, že je v požadovaném spoji problém s připojením vozu pro přepravu vozičkáře. Ptali se nás, zda nám nebude vadit, že cestu dlouhou 2,5 hodiny absolvujeme v hytláku (*žel. služební vůz pro přepravu balíků a zavazadel, pozn. red.*). Nu což, tak jsme jim to odkejvali, hlavně že pojedeme!

Cestujeme mezi balíky

Na nádraží jsem se nahlásili a že si ještě odskočíme. Než jsme se vrátili, byl vlak přistaven ve stanici a na nástupišti nachystaná plošina k nakládání, samozřejmě u hytláku. Tak nás naložili, tedy klasicky – jako balík.

Uvnitř jsme marně hledali nějakou židli pro doprovod. Naštěstí jsme byli na takovou eventualitu připraveni a vezli jsme si vlastní skládací stoličku (viz foto). Potud se nám zdál průběh normální

Jana Beránková jako doprovod vozičkáře sedící spící v hytláku – služebním vagónu. Ještě že měla vlastní židličku

a běžný... Divit jsme se začali, až došel vlakvedoucí cvikat lístky a hrozně se divil, proč nejsme naloženi v kupé pro vozičkáře... A stejně se pak divili v Přerově, kde přistupovali naši přátelé na vozičku. No tak je šoupli k nám, bylo nám aspoň veseleji!

Na hlavním nádraží v Ostravě nás vložili a převedli přes koleje. Vydali jsme se na tramvajovou zastávku, abychom se dostali na výstaviště, a opět se vloudila chybička – na chodník k zastávce nevedl žádný nájezd. Kolega na vozičku si ale všiml, že v rohu u budovy k chodníku prskl někdo kydanec betonu, takže se na vlastní nebezpečí a s trochou štěstí dal použít k nájezdu.

Cestující v tramvaji ví více než řidička tramvaje

Překvapení pokračovala – zdejší tramvaje nemají elektricky vysouvací plošinu, ale manuální vyklápěcí. No dobře, na to jsme zvyklí z brněnských trolejbusů, tak co. Přesto jsme koukali jako diví – řidička si hodila na záda batoh se svými osobními věcmi a při odchodu pečlivě zamkla oba zámky do kabiny!

Další překvapení nás čekalo, když nám řidička sdělila, že vlastně ani neví, které stanice jsou bezbariérové, kde tedy můžeme snadno vystoupit a dostat se na výstaviště. Ještě že nám poradili ochotní spolucestující! No nic, na zastávku jsme dojeli bez problémů a řidička nás opět za stejných „bezpečnostních“ opatření z tramvaje vysadila – asi nebude v Ostravě dvakrát bezpečno...

Na výstaviště jsme dorazili bez nějakých komplikací a byli velice mile překvapeni kvalitou i rozsahem výstavy. Je pravda, že pomůcek pro handicapované tam zase tak moc nebylo, ale doprovodný program a stánky chráněných dílen byly na vysoké úrovni, moc se nám to líbilo. Potkali jsme se i s přáteli, takže to byl příjemný den.

Abychom mohli vystoupit, musela vlaková četa posunout celý vlak

Další suprové zážitky na nás čekaly opět až na zpáteční cestě. Na nádraží jsme se dostali v pohodě, ale nádraží samotné

Cestování vozičkáře vlakem: barevná teorie se prala s šedivou praxí

Foto: internet

příliš vybavené pro vozičkáře není – WC pro vozičkáře je například v patře bez možnosti bezbariérového přístupu! To vám hlava nebere. Navíc ten problém s převáděním přes koleje na nástupiště! Ochota personálu taky nic moc... Stejně jako prostředí – špína a šed'.

Na nástupišti začalo opět dohadování, zda nás mají naložit do hytláku, nebo bude přistaven vůz pro vozičkáře. Podle našeho názoru měla jet zpět stejná souprava jako ráno a tudíž tam tento vůz měl být zařazen. Tranzitní četa ale trvala na svém, že jí nebylo nic nahlášeno, takže nás šoupnou opět do hytláku... My ale trvali na svém, paní z čety si to ověřila a světe div se – měli jsme pravdu! Jeli jsme tedy pohodlně až do Přerova, kde jsme se dozvěděli, že tam musíme vystoupit. Tranzit prý máme nahlášený jen do Přerova a navíc je hlášený jenom jeden vozičkář. Protestovali jsme, že zde má vystupovat pouze náš kamarád s doprovodem a my že jedeme dál až do Brna. Povedlo se! Nechali nás ve vlaku.

Cesta rychle uběhla a my se chystali na výstup v Brně. Co čert nechtěl – vlak byl dlouhý a náš vagón zastavil právě u nádražní budky, takže o nějakém bezpečném použití plošiny se nedalo ani mluvit.

Takže jsme zase čekali, až vystoupí všichni cestující a až posunovači s vlakovou četou posunou celý vlak, abychom mohli vystoupit.

A tak: Sláva nazdar výletu, nezmokli jsme, už jsme tu...